

„Да раздаде милости, да прости на всичкитѣ си врагове . . .“

Тѣзи думи останаха най-ярко да звучатъ въ ушитѣ на Борила. И въ мрежата отъ изиама и умраза, която го сплиташе отвсѣкжде, той разбра, че е дошло време да опита и другъ начинъ, за да усмири царството си, да подчини враговетѣ си.

10.

Още сѣщата вечеръ, следъ разказа на гончията, царъ Борилъ извика на страна въ работната си: епископъ Филимонъ, който замѣстваше патриарха, великия логотетъ Николица, деспотъ Богданъ, севастократоръ Деянъ, майка си госпожа Теодора, кастрофилакъ Видулъ, екзархъ Трофимъ, великия примикюръ Михаилъ — и имъ съобщи новото си решение. Следъ това подпечатъ заповѣдитѣ и изпрати навсѣкжде гончии до крепоститѣ, кждето бѣха затворени и заточени властелитѣ и войводитѣ, които се бѣха възбунтували противъ него, които бѣха опасни поради привързаността си къмъ Калояна, или просто, понеже не внушаваха довѣрие съ упорития си нравъ. Той имъ съобщаваше царската си милость, надѣваше се, че ще бждатъ вѣрни на новата власть, за доброто и преуспѣването на страната. Молѣше да се забравятъ старитѣ вражди и вѣрваше, че никой нѣма да откаже да даде своята подкрепа, своитѣ сили и дарования, за борба противъ враговетѣ на държавата.

Като изпрати съветниците си и пожела лека нощ на майка си, Борилъ извика вѣрния си орженосецъ Балдю и му шѣпна дълго нѣщо. Балдю се поклони дълбоко и безмълвно изчезна.

Царьтъ остана да се разхожда неспокойно изъ стаята, потривайки отъ време на време тревожно рѣще. По лицето му се разстилаше тънка загадъчна усмивка.

По едно време спрѣ стѣпкитѣ си, послуша се. Отиде до високия джбовъ столъ, съ облегалo, подплатено съ червена коприна, седна и почна да прелиства нѣкакъвъ дебелъ томъ, подвързанъ съ скѣпа кожа и злато.

Вратата се отвори, вѣтре влѣзоха двама стражи и